

● Cumali Ünalđı Hasannebiođlu

Münâcât

yönelir ya yüreğim 'rahm'ine, bir kupa baldırandır hüznüm erir
eritir gibi med-cezir bir suyu, dünyaya tutunan yüzüm erir

harf erir, kelime erir; erir de akkor bir metâl olur cümlelerim
yakarış kıvılcımları ağar, düşmeden toprağa sözüm erir

kar serper bu sözlerin yakıcı çevresine/yüreğimde o umut
elimde ağlamakların erittiği bir mendil, sürerim gözüm erir

gece açılmış çiçekleriyle kuşatıp gider, çepçevre; yalnızken
kendime yönelişlerin dipsiz sularında bir batık gemidir özüm erir

kişneyen bir baharken taşırdım utanç bohçalarında suçu
korkudan yazım sessiz, kışım tanınmaz peçeli; çırcıplak güzüm erir

bu münâcât göğerir, affolma topraklarına uzatmış boynunu umudun
bir şiir menekşesi arz olunur niyaz ellerine, tek çözüm erir.

